وسلې ته په مخه ښه (ناول)

لیکوال
ارنسټ هیمنګوې

ژباړه او خلاصه
صفیه حلیم

مارچ ۲۰۱۱ م

اوړې په وتلو و او زه د یوې دلې سره د اطالوي پوځ د روغتیاي خدمتونو لپاره په یو کلي کی میشت وم. د دی کلي چاپیره ښکلې ونې او بوټي، د انګورو طاقونه او شین اسمان راته د جنت د یوې وړی برخې په شان و.
ما له غونډۍ کتل چې ښکته د پوځیانو لاری رواني وې او دوړې یې بادولې. کله کله می د توپو ډزې هم اوریدې. په موټرسیکل سپاره پوځیان په تادی ووتل او کله کله د یو پوځي جنرال یا کوماندان موټر به په بیړه تیرشو نو ټولو به ورته لاره خوشې کړه.
مونږ بی شمیره ټپیان د سیمې روغتون ته راوستل او هیله مو درلوده چې د ژمي په راتلو به د جنګ لمنه راټوله شي او زموږ کار به اسانه شي. ولې داسی ونشول او د ژمي نه وړاندې هلته د کولرا وبا خپره شوه. مونږ هره ورځ په دی وبا اخته کسان روغتون ته وړل. د واورې ورښت پېل شو نو د پوځ د بري خبر مو تر لاسه کړو چې مخامخ غونډۍ نه وراخوا سیمه یې نیولې وه. اوس جنګ د یوې بلې غونډۍ د نیولو لپاره کیدو.
مونږ ته یې له سیند پورې په یوی ښاریې کی د ایساریدو امر وکړو چې بازار او روغتون یې لرل. د غونډۍ د پاسه هغه شین ځنګل چې ما له بلې غاړې لیدو، سوځیدلې او تش د ونو نسوارې تنې ښکاریدې. ځینې ځایونه سم پاتې و خو نورپه بمباری په کندوالو اوختي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا په سختو واوروکی اوزګار شو او ټوله ورځ به دننه ناست و. د شرابو په څښلو مو ځان ګرموو. یوه ورځ مو بنډار تود و چې ما د خپلې ډلې ځوان اطالوي پادري نه د ده د هیواد د نورو سیمو په اړه وپوښتل. زمونږ د ډلې مشر تورن راته وویل، اوس ته اوزګار یې او کولې شې چې روم، نیپلز او سسلي ته ولاړ شې.

پادري. زما مور پلارپه ابروزي کی ژوند کوي،هلته که ولاړې نو تا به د خپلو زامنو په شان ووساتي.

جګړن. (په خندا) پام کوه ابروزي کی له دی ځاې نه زیاتې واورې کیږي. پادري صیب، پرېږده چې د اطالیې تاریخي ښارونو سېل وکړي.

تورن. یو څه اطالوي ژبه هم زده کول پکار دي چې ځان پری پوهه کړې.

جګړن. ته بایدرخصت واخلې او تفریح وکړې.

تورن. زه به درسره ولاړ شم او ټول ځایونه به دربنکاره کړم.

جګړن. بیرته به ځان سره عکسونه راوړی.

پادري. ته ابروزي ته ولاړ شه، هلته ساړه ډېر دي خواسمان یې شین وي. زما مور پلار سره به پاتې شی. پلار مې ډېر لوې ښکاري دې ، ښکار ته به دی بوځي.

زه ولاړم او چې د سیل نه وروسته بیرته راغلم نو هلته زیات شمیر توپې مې ولیدې. یو څو نور روغتونونه هم جوړ شوي و او د بریطانیې اوسیدونکي پکی ډېرښکارېدل. واوره اوس ویلې شوې او ځاې ځاې شنه راټوکیدلي و.

دروازه پرانستې وه او یو پوځي په بنچ پیتاوي ته ناست و. څنګ ته په دروازه یو ایمبولانس ولاړ و او زه چې دروازې کی وردننه شوم نو هلته هم هغه د مرمرو د فرش او د روغتون بوي خپور و. زمونږ د میشت ځاې هم هغسې و،څنګه چې مې پریښې و. توپیر یې د سپرلي د موسم و.

جګړن پخپل میز ناست و او کاغذونو ته یې کتل. زه یې نه وم لیدلي او ما شیبه سوچ وکړو چې دننه ورشم او که بره خپلې کوټې ته ولاړ شم او ځان صفا کړم. بیا مې فیصله وکړه چې بره به ورشم .

هغه کوټه چې زه او رینالډي پکی میشت و، هم هغسې وه. زما په لیدو یې رانه پوښتنې وکړې چې کومو ځایونو ته ولاړم. هغه ته مې نومونه یاد کړل، میلان، فلورنس، روم، نیپلز.او بیا مې وپوښتل چې دوي ژمې څنګه تیر کړو. راته یې د واورو، ساړو، زیږي، نمونیه، او د پښو لاسونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنګل وهلو حال راکړو. دا یې هم وویل چې راتلونکې اوونۍ به بیا جنګ پیل شي او پوښتنه یې رانه وکړه چې دی سږ کال واده وکړي که نه؟ ما ورته وویل، په واده کې ځنډ مه کوه. بیا ده رانه یو څه پیسې وغوښتې نو ما ورله پنځوس "لیرې" ورکړی.
په هغه شپه مونږ په لنګرخانه کې ناست و او ما ټولو ته د خپل سفر کیسې کولې. پادري یو څه مرور ښکارېدو چې زه ابروزي ښار ته ولې نه وم تللې. ده خپل پلار ته لیک هم استولې و او هغوي راته تیاري کړی وه خو زه نه پوهېږم چې ولې ولانړم. ده ته مې د قناعت ورکولو هڅه وکړه او ورته مې وویل چې بس ونشوه. اخر دې قانع شو چې کله کله هغه څه چې مونږ یې غواړو نه کېږي.
په بل سهار زه د هغو توپو په ډزو راویښ شوم چې زمونږ کور شا ته په مورچو کې ایښي و. له کړکۍ مې ولیدل چې پوځي لارۍ په سړک روانې وې. ژر ژر مې جامې بدلې کړې، پخلنځي کې مې کافي وڅښله او ګراج ته ولاړم. ګراج یو لوې څپر و چې د ټین چت یې لرلو او ورلاندې لس ایمبولانس ګاډي به په قطار ولاړ و. په دې کې به مونږ زخمیان له محازونو راوړل. د یو ګاډي کولمې بهر پرتې وې او څو کسان یې په جوړولو لګیا و. وروسته زه دغونډۍ د پاڅه جوړ سنګر ته ولاړم. مونږ چې د کومې فرقې سره کار کوو، هغې د یوی لوې حملې پلان جوړ کړی و. دوي به د سیند د لارې تنګې درې نه پورې وتل، هلته له مورچې نیولو وروسته به یې جنګ کوو.
زه چې بیرته خپلې کوټې ته ولاړم نو رینالډي ځان جوړ کړی تیار ناست و. ما هم مخ لاسونه ووینځل او دواړه د ښار مرکز ته ولاړو. د رینالډي یوه نرسه کاترین خوښه شوی وه چې د بریطانوي روغتون کې یې لیدلې وه. دا روغتون لنډ وخت کې په یوی ماڼۍ کې جوړ شوې و. د ونو نه وراخوا د روغتون په باغ کې می د دوو نرسانو سپینې جامې په نظر راغلې. یوه پکې کاترین وه او مونږ دواړو دوي ته پوځي سلوټ وکړو. هغه بله نرسه "هیلن فرګیسن" نومیده. کاترین په لاس کې یو ښکلې متروکه نیولې وه چې د څرمنې لاستې یې لرلو. راته یې وویل چې یو تپې بیګا شپه په روغتون کې مړشوی و او د ده مور ورته دا ښنه را استولې وه.
ما تر ډېره وخته د کاترین سره په انګریزي ژبې خبرې کولې او کله کله مې رینالډي ته په اطالوي کې ژباړلې. بیرته په لاره راته رینالډي وویل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاترین تا خوښوي او زه به تری لاس واخلم. ما وخاندل خو په بل ماسپښين مې هم هغه روغتون کی د ايمبولنس وړلو وروسته د يوې نرسی نه د کاترين پوښتنه وکړه. دی راته وويل، ښه ښه ته هغه امريکاي يې چې د اطالوي پوځ سره کار کوی؟ بيا يې وويل، ولې دې مونږ سره کار نه کوو؟ ما ورته وويل، زه د جنګ پر وخت اطاليې کی وم او بله دا چې د دوي ژبه مې زده ده.
محاز ته په بله پيره کی زمونږ د ايمبولانس مخ ته بم پريوتو نو مونږ ودرېدو. يو بم د سړک په منځ کی خاورې باد کړي. څو شيبې وروسته دزې بندی شوې نو مونږ روان شو او ما خپل استوګنځي ته مخه کړه. له دوډۍ وروسته بيا د بريطانيې روغتون ته ولاړم او د کاترين سره مې وليدل. دا په اصل کی د سکاټ لينډ اوسيدونکی وه. راته يې وويل چې د دی کار له نورو نرسانو توپير لري او د جنګ خبری يې کولې.
ما ورته وويل راځه د جنګ خبرې به نه کوو. په تياره کی ما د دی مخ د سپوږمۍ په رڼا کی ليدو او ډېره ښکلې راته ښکاره شوه. په ځان مې اختيار نه شواو د دی د ښکلولو هڅه مې وکړه. دی راته په مخ يوه داسی کلکه څپېړه راخلاصه کړه چې پوزه يې راله خوږ کړه او په سترګو کی مې له درد نه اوښکی راغلې. کاترين رانه بخښنه وغوښته او وې ويل، زه نه غواړم د نورو نرسانو په شان ووسم، خوږ مې کړې؟ ما ورته وويل، هيڅ خبره نه ده. تا ډېر سم کار وکړو. خو په زړه کی ورته په قهر ووم. هغې وخاندل خو بيا غلې شوه او زه پوه نشوم چې څه وخت يې په سترګو کی اوښکې راغلې. په ژړغوني غږ يې وويل، ته به ما سره سم چلن کوې. ځکه زمونږ ژوند ډېر عجيبه دی. څو شيبې وروسته زه د هغې سره د روغتون تر دروازې ولاړم او هلته دی راته په مخه ښه وويل.
راتلونکی دوه ورځې زه په کار بوخت وم. هوا ګرمه وه خو مونږ ته يې ويلي و چې په ښارکی هم د اوسپنې خولۍ به په سروو. زما به دومره ګرمي وشوه چې خولۍ به مې په لاس کی ګرځوله. د ګېسو (غاز) نه د ژغورنې ماسکونه يې هم راکړي و او هر چا ته امر شوی و چې يوه تماچه (طفنچه) به له ځانه سره ساتئ، ان چې ډاکټرانو ته يې هم دا تماچې ورکړی وی. که چا دا امر نه منلو نو وبه نيول شو.
رينالډي د تماچې په پوښ کی ښه ډېرد تشناب کاغذ ايښې و. ما يو څو ورځې د خپلې تماچې د کارولو لپاره پری نښې ويشتلې. خو د ډز پر وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې شپيلۍ دومره خوځيده چې نښه به خطا شوه. د څو ورځو د تمرين نه وروسته مې يوه لاره وموندله چې په شل ګامه کې به ځنګه د نښې منځ ويشتل کيږي. خو د دی په ګرځولو ما د شرم احساس کوو، په تيره بيا د انګريزانو مخ ته چې هلته هيڅا وسله نه ګرځوله.
په بل ماښام د کاترين ليدو ته ورغلم. ورته مې وويل چې زه محاز ته تللې ووم. هغې ګيله وکړه چې ولې مې ورته خبر ورنکړو. ما ورله ډاډ ورکړو چې دا دی اوس بيرته راغلم او لوز مې ورسره ورکړو چې زه به تل د دی ليدو لپاره بيرته راځم. خو زه په زړه کې پوهېدم چې د کاترين سره مينه نه لرم او لکه چې د قطعو (تاش) د لوبی پر وخت څوک د نورو سره بی مانا خبری کوي، هم هغسې د دی ليدل راته يوه بې مانا لوبه ښکاريده.
مونږ په هم هغه باغ کی ګرځېدو او دی ته مې وويل چې رازه يوځاې کښينو. د ډبری په يو بنچ کښيناستو نو ما د هغې لاس ونيولو. دی رانه لاس راښکلو، سترګې يې ښکته کړی او وې ويل، دا يوه لوبه ده چې مونږه يې کوو. ما ورته وويل، کومه لوبه؟ دی وويل، دومره ساده هم نه يې چې زما په خبره پوه نه شې. خو ته ښه سړی يې او دا لوبه په ښه توګه کوې. خو بيا هم لوبه لوبه وي.
ماتری پوښتنه وکړه، ته تل د چا د زړه په خبره پوهيږې؟ دی وويل، د نورو خو نه پوهيږم خو ستا د زړه خبره اورم. ته له نورو توپيرلری خو راځه ژمنه وکړو چې که اړتيا نه وي نو يو بل ته به دروغ نه وايو. ما د دی نوم واخستو، کاترين ، نو دی وويل، ته زما نوم هم د نورو په شان نشې تلفظ کولې. بيا کاترين راته وويل، چې زه د هغې خوښېدم خو ضرور نه وه چې ما ورته د خوښې احساس لرلې وې. دا پاسيده او ما سره يې په مخه ښه وويل، د روغتون لوې دروازې کی وردننه شوه او زه هم هلته په بنچ ناست پاتې شوم.
د "ګوريزيا" ښار له محاز يو ميل ليرې و اوپکی د ټپيانو او ناروغو د روغتون ته د وړلو کار هم زيات شوی و. يوه ورځ په محاز يو پوځي چې پښه يې ټپي وه، راته راغلو او وې ويل چې ما پخپل ايمبولنس کی روغتون ته بوځه. ما ورته وويل، ستا فرقه جلا ده او مونږ اجازه نه لرو ځکه ستا کاغذونه به د نورو سره وي. د ده له خبروايسيده چې امريکاي و. ما چې د ده ټپونه وليدل نو پوه شوم چې ځان يې پخپله ژوبل کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته يې زارۍ کولې چې له هغه ځای يې وباسم ځکه ده د خپلې فرقې روغتون ته تلل نه غوښتل. هلته به ډاکټر ورباندی پوهه شي او بيرته به يې محاز ته ورواستوي. ده جنګ نه غوښتو او په دی پلمه يې ځان د هغې جنګي محاز نه ويستلو. ما په ايمبولانس کی کښينولو او په لاره يو خوشی ځای کی مې ښکته کړو. ورته مې وويل، خپل سر د څه شي سره وجنګوه او دلته پريوزه. زه به دی په بله پيره کی اوچت کړم.
ما چې ټپيان روغتون ته ورسول نوخپل تش ايمبولانس می بيرته هغه ځای ته ورسووچې دی مې پريښې و. له ليرې مې وليدل چې يو بل ګاډی د هغه امريکاي سره ولاړ و او دی يې په تسکره اچولو. د ده په سر د اوسپنې خولۍ نه وه او وينې تری روانې وې. زما په ليدو يې چيغه کړه چې وګوره دا زما سر، دوي مې خپل روغتون ته بياي.
د ماځيګر پينځه بجې زه ستړی ستومانه، له خولو لوند او په خاورو پټ خپل ميشت ځای ته راغلم. په ګراج کی چې کوم ځای يې زمونږ ګاډي وينځل، ولاړم او ځان مې په اوبو ووينځلو. بيا خپلې کوټې کی مې راپور وليکلوچې خپل هيواد ته يې ورواستوم. خو ما سره د ليکلو لپاره څه نه و. کله کله به مې يو دوه پوسټ کارډونه چې ورباندې د اروپاي ملکونو انځورونه جوړ و، د يوې جملې سره ورلېږل، چې هر څه سم دي.
زما د خپلوانو لپاره دا بس وچې زما د ژوندي کيدو نښه يې ترلاسه کوله.
اوس دلته دومره ګرمي وه چې مونږ به پخپلو کوټو کی جامې نه اغوستې او د واورې غوښتنه مو کوله. کله چې اردلي راته سړی اوبه او واوره کوټې ته راوړل نو له دننه به مو ورته په چيغه وويل چې دا له دروازې سره کيږده ځکه لڅ به ناست و. بيا چې دی به ولاړو نو دروازه به مو خلاصه کړه او بالټې به مو پخپله راواخستو.
د ډوډۍ پر وخت به مونږ يو بل ته د خپلو خپلو جنګونو حال ويلو.
يو ماښام د کاترين ليدو ته ولاړم نو هيلن لوې دروازې ته راغله او راته يې وويل، چې کاترين ناروغه وه او له ما سره نشي ليدې. ما ورته د ښه روغتيا پيغام ورکړو او بيرته په تياره کی خپل ميشت ځای ته روان شوم.
هغه وخت ما ځان ډېر يواځې احساسوو. د کاترين ليدو ته ورتګ زما لپاره يو معمولي کار و خو اوس لکه چې په زړه مې يوه تيږه پرته وه.
په بله ورځ مې امر تر لاسه کړو چې د شپې به يوه حمله کيږي او په محازځلور ايمبولانس ګاډي پکار و. مونږ د ماښام په خړه کی روان شواو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په لومړي ایمبولانس کی ناست وم. کله چې د بریطانیې روغتون مخې ته تېرېدو نو د ایمبولانس ډرایور ته مې د ګاډي د اودرولو امر وکړو. ده ته مې وویل چې ورور ورو روان اوسه او که د پله په سر زه نه ووم نوهلته دی راته انتظار وکړي.
له ګاډي می ټوپ کړ او په منډه روغتون دروازې ته ولاړم. هلته می د کاترین د لیدو غوښتنه وکړه. چا راته وویل، چې هغه په ډیوټۍ وه او نشوه راتلې. ما ټینګار وکړو چې یوې شیبې له یې لیدل غواړم. هغې ته پیغام ورسول شو نوراغله. د روغتیا پوښتنه می وکړه نو راته یې وویل چې دا ګرمۍ وهلې وه خو اوس ښه وه. زما یونیفارم ته یې پام شواو وې ویل، کار ته ځې؟ کله به بیرته راځې؟ ما وویل، نن شپه به په محاذ تیرووم، کیدیشي سبا بیرته راشم. هغې ژر د خپلې غاړې نه یو تعویذ راوویستو او راته یې په لاس کیښودو. "دا د ژغورنې لپاره په غاړه کړه او لوز وکړه چې سبا به بیرته راځې". ما ته یې په مخه ښه وویل او د روغتون له دروازې می منډه کړه. یو واری مې شا ته وکتل نو کاترین هم هلته ولاړه وه او راته یې لاس خوځوو.
په منډه منډه می هغه پل ته ځان ورسوو چې ایمبولانس راته په انتظار و. ایمبولانس روان شو نو ما په لاس کی نیولې تعویذ ته چې په یو زنځیر پئیلې و، وکتل. بیا مې دا د خپل کمیس په جیب کی کیښودو. ډرایور راته هم هغسې یو تعویذ پخپله غاړه کی راښکاره کړو او وې ویل چې دا خلک په غاړه کی اچوي. ما تعویذ بیرته له جیبه راوویستو او زنځیر مې په غاړه کړو. بیا مې دا د کمیس له غاړې وردننه کړواو رانه هیر شو.
وروسته چې زه ټپي شوم نو بیا مې ورنه موندلو. ښاي د ملهم پټۍ پر وخت چرته پاته شوي و. زمونږ ګاډي په چټک نورو ته ځان نږدې کړو چې د لارې دوړې یې بادولې. په یو قافله کی په لومړي ګاډي کی کښیناستل په دی ګټه ور وي چې له دوړو خلاص یې. د شپې مونږ د سیند سره تلونکی لوې سړک ته ورسېدو او د جوارو د پټیو نه وراخوا سنګرونو ته ورنږدې شو.
د سیند نه پورې غاړې ته د اوبو سره سره می د مشین ګنو او د ټوپکو د ډزوغږ اوریدو. د اوبو شړهار او پکی د غورځیدونکو توکوشور جوړ کړی و. په اسمان کی د رڼا لپاره ویشتل شوي ګولۍ به وچودیدې او لکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستورو په هوا کی یې لامبو وهله. چار چاپیره غرونه او ونې به پری روښانه شول. د بمونوغرمبارۍ مې اوریدو خودا د لږی شیبې لپاره و. مونږ ایمبولانسونه په یو ځای کی منظم ودرول او زه د دریورانو د ډوډۍ لپاره تورن ته ورغلم چې په سنگر کی ناست و. ده لنگر خانې ته زمونږ لپاره د ډوډۍ پخولو امر وکړو نو زه د اطالوي دریورانو سره په یوه مورچه کی کښیناستم . هلته ټولو سیگرټ څکول اود جنگ په اړه خبری کیدې چې څوک به حمله کوي او څوک به پکی بایلي.

پاسیني. د حملې له پلان یواځې کوماندان خبر وي. دی خپلو پوځیانو ته ټول حال نه واي چې دوي په تیښته نشي.

الپیني. هو دا دومره لوړ دنگ ځوانان چې پلنې سینې لري، سرونه یې تش وي. (ټولو په دې خبره وخندل)

مانیره. که زمونږ پوځیان خپله وسله وغورځوي نو جنگ به نه کیږي.

الپیني. که دوي داسی وکړي نو خپل کوماندان به یې وژني.

پاسیني. دا ځکه چې ماتې خوړل او د دښمن لاس ته ورتلل لا بد کار دې.

مانیره. د یوې غاړی د پوځیانو له خواجنگ نه کول، څه گټه نه کوي، که ټولو غاړو نه هر څوک وسله کیږدي نو هله جنگ بندیږي.

پاسیني. جنگ گټل بریالیتوب نه وي. که دوي دا مخامخ غونډۍ ونیسي، نو څه؟ بیا به د بلې غونډۍ لپاره جنگیږي. بیا بل او دغسی به روان وي. ښه نو په اخر کی که دا ټوله نړۍ هم رالاندی کړي نو څه؟ هر څوک خپل کور لري، اتریش خپله زمکه لري، فرانسه خپله او اطالیه خپله، نو جنگ په څه دی؟

مانیره. ته ډیر ښه تقریر کوی. (ټولو بیا وخندل)

الپیني. یوه ډله خلک چې د ملک چاری په لاس کی ونیسي نو بی عقل شي. ځکه خو بیا جنگ کوي او زمونږ په شان خلک وژني.

زما سیگرټ خلاص شول نو مورچې نه ووتلم او گوردیني هم راسره شو. د روغتون خېمې ته ولاړم نو هلته ډاکټر راته وویل چې حمله د یو ساعت لپاره ځنډیدلې وه. بره په غرونو د اتریش پوځ زمونږ په سنگرونو د لټون رڼا گانې غورځولې. زه په خېمه کی کښیناستم او څو شیبې خاموشي وه. بیا نابېره د توپو ډزې پیل شوی. ماتورن ته وویل، صیب زمونږ هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ تر اوسه نه ده راغلې. ده لا ځواب نه و راکړی چې بهر یوه ګوله راپرېوته او هری خوا ته دوړی شوې.
ما تورن ته بیا وویل، زمونږ ډوډۍ څه شوه؟ څه د خواړو لرئ که نه؟
جګړن وویل، سپاګیټي (ماینچې) درکولې شم، که خورئ. ما ورته ویل، هر څه چې وي، رایې کړه. هغه یو اردلي ته امر وکړو چې څو شیبو وروسته د سړی میکروني د یو خانک سره راغلو. ما خانک ګوردیني ته ورکړواو جګړن ته می وویل، پنیر لرئ. ده په قهر اردلي ته امر وکړو چې بیا ولاړو او په یوه شیبه کی یې د سپین پنیر یوه لویه ټوټه راوړه. زه خیمې نه وتلم نو تورن راته وویل، "بهر مه اوځه!" بیا دوو کسانو یو ټپي پوځي رادننه کړو نو ما بهر قدم کېښودو. تورن په چیغه وویل، "بهر ګولۍ وریږي، مه اوځئ." ما په چیغه وویل، زما ملګري اوږي دي.
ګوردیني خانک په لاس ولاړ و او ماته یې کتل. ما ورته اشاره وکړه او مونږ له خیمې د مورچې لوري ته په منډه شو. زمونږ چاپیره ګولۍ وریدې او دوړې یې بادولې او زما په لاس کی سپین پنیر پری ولړل شو. په سنګر کی می په ټولو غږ وکړو چې راځئ توریالو چې ځانونه ماړه کړو. یو چاقو مې راوویستو او د میکروني د پاسه مې پنیر په وړو ټوټو پریکړو.
یو کس وویل، مونږ خو پنجې او قاشوغې نه لرو، دا به څنګه خورو. ورته مې وویل، وګورئ. بیا مې په کټې او دویمې ګوتې میکروني راواخستل، خله می اسمان ته کړه او وومې خوړل. ورپسې مې د پنیر ټوټه وخوړه.
خانک مې نورو ته ورکړو او هر چا تری یوه نمړۍ واخیسته. یو چا وویل، دا میکروني باسي دي. څو ورځې پری تیرې شوي دي. خوټول اوږي او وار په وار خانک ته یې لاس ورغځوو.
زما په خله کی د دی مېکروني خوند داسی و لکه چې فلز مې خوړل.
زمونږ سنګر نه بهر څه راپریوتل چې زمکه یې وخوځوله. بیا د چړ چړ غږ مې واورېدو او د غړمب د غږ سره د تودې هوا یو غبار راپورته شو.
ما ساه نشوه راښکلې او نابېره مې ځان په هوا کی احساس کړو، داسی لکه چې د خپل وجود نه راوتلې ووم. ځان سره مې وویل، دغه مرګ دې، لکه چې زه مړ یم . خو بیا د پورته تلو پر ځاې خپل ځان مې پر زمکه احساس کړو او ساه مې واخیسته.
زما مخامخ زمکه چودېدلې وه او سر مې د یوی تختې سره لګیدلې و. زما د سر په حرکت یو چا وژړل، د خوځیدو هڅه مې وکړه خو نه می شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی. نږدې راته چا غږ کوو نو ما خپله پښه تاو راتاو کړه او ځان مې له خاورو راخلاص کړو. ما سره څنګ کی پاسیني ډرایور پروت و چې یوه پښه یې نه وه او بل یې تر زنګانه پرې شوی وه. ده د درد له لاسه زږیروي کول، مریم مور، مقدس مریم، عیسا پیغمبر، اې ښکلې پیغمبر پخپل غیږ کی مې ونیسه...مریم مور مرسته راسره وکړه. ده پخپلو مټو خله لګوله اود درد د لاسه به یې چیغه کړه. بیا غلې شو خو پرې شوې زنګون یې بیا هم خوځیدو.

ما په اطالوي ژبې د مرستې لپاره څو وار ناره کړه، پاسیني ته وځکېدم او د ده د کمیس توکمې مې ورته پرانستې چې ساه واخلي. خپل کمیس می وویستو، لمنه مې وشلوله او د ده پرې شوی پښه مې د زنګون سره د تړلو هڅه وکړه. ما به په ګرمی کی جرابې نه په پښو کولې خو ټولو ډرایورانو خپلې پښې په اوږدو جرابو پټولې. ما د ده له پرې شوې پښې جراب وویستلو چې یوه کلکه پټۍ ترې جوړه کړم او د ده وینه پرې بنده شي. خو هغه وخت می احساس وکړو چې د دی پټۍ هیڅ ګټه نه وه.

پاسیني مړ و. یو څوک په سنګر کی زمونږ مرستی ته راغلل نو ورته مې وویل، دلته مونږ پینځه کسان و. یو ډریور مړ شوی دې، درې نور به هم دلته وي. لټون یې وکړئ. دوو کسانو زما په تخرګونو کی لاس وردننه کړو او زه یې پورته کړم. زما پښې ځوړندی وی او یوکس مې پښو ته لاس واچوو. هلته تسکره نه وه چې زه یې ایمبولانس ته اوړی وې. یو چا نه می د خپلو نورو ملګروپوښتنه وکړه. دوي راته د یو یو حال ویلو چې ناڅاپه یو درز وشو او دوي پر زمکه پریوتل. زه یې هم غوځار کړم نو له خلې مې ښکنځله راوتله. دوي بخښنه وغوښته او زه یې بیا پورته کړم. د سنګر نه وراخوا پر زمکه ډېر مړي پراته و.

د ملهم پټۍ د خیمې پرده چې به د تسکرو د اوړلو راوړلو لپاره پورته شوه نو دننه په رڼا کی می ډاکترانو سورمخونه لیدل چې لکه د قصاب لستوڼې یې تر اوږو خیجولې، په ټپیانو اخته و. کله چې یې زه دی خیمې ته وو رسولم نو یو ډاکتر یې راته راوستلو او ده زما په دواړو پښو پټۍ تاو کړی. د ایمبولنس چلوونکي ځینې ټپیان شوي و او زه یې هم هلته په انتظار کښېنولم.

د بریطانیې طبي ډلې دوه ایمبولانسونه راستولي و چې دوه انګریزان ورسره و. یو لوړ دنګ کس چې عېنکې یې په سترګو وي، زما خوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلو اوپوښتنه یې وکړه، "ستا دوه ډریوران وژل شوي دي؟" ما ورته وویل، یو مړ دی خو بل سخت ټپي دی او ګاډی نشي چلولی. ده ته مې خواست وکړو چې زمونږ دوه ګاډي دی پخپل واک کی واخلي چې نور ټپیان هم روغتون ته ورسول شي. هغه سړی چې ما سره یې په انګریزي ژبه خبری کولې، زما ملګرو سره یې روانه اطالوي ویله، خیمې ته ولاړو او لږه شیبه وروسته راوتلو نو یو تسکره یې رانږدې کړه.

ما وویل، زه ښه یم، هلته زما نه په بد حال ټپیان پراته دي، د هغوي غم وخورئ. ده راته وویل، راځه راځه، ډېر د ځان نه اتل مه جوړوه. بیا یې په اطالوي کی د تسکری اوړونکو ته وویل، دی په پام راپورته کړئ، ګوره پښو یې سخت ګوزار خوړلی دی. دی د صدر ولسن قانوني زوی دی .

دوي زه خیمې ته یوړم او پر یو میز یې سملولم. هلته کوم ډاکټر چې زما پر پښوپټۍ تړلې وې زه یې وپیژندلم او سترې مه شي یې راته وویل.

لوړ انګریز ورته په اطالوي کی وویل، تر څو چې زمونږ ایمبولنس راځي، دی به هم دلته وي. په ده پام کوئ چې د امریکې د سفیر زوی دی.

هغه له خیمې ووتلو نو ما ولیدل چې په هر میز د ټپیانو درملنه کیده. دوه ډاکټران په ما اخته شول. پټلون یې رانه لیرې کړو او یو کس بل ته زما د ټپونو په اړه وویل، بل کس په یو کاغذ دا هر څه لیکل. د لینګو او زنګانونو د ټپونو نه وروسته، ده زما سر له لاس یوړو نو د درد احساس می وکړو. ده په زوره وویل، "ماته کپری". بیا یې وویل، " د دی خبری ثبوت دی چې تا ځان پخپله نه دی ټپي کړی."

دوي زما زنګنونو ته چرې نیولې وې او کله به یې غوښه او کله څرمنه پری پریکوله. کله کله به زما له خلې یوه چیغه راوتله خو دوي خپل کار کوو. یو تن راته د سر ټپونه پاک کړل اوپه پټیو کی وپوښلو. کله چې دوي زه له خیمې ویستلم نو په سترګو مې تیاره شوه خو دومره مې احساس کوو چې دوي زه یوایمبولانس کی ورددننه کړم. ما سترګې پرانستې وې او دننه په معمولي رڼا کی مې ولیدل چې راسره یو بل کس هم بې هوشه په تسکره کی پروت و. ګاډی روان شو او د لارې هر تیندک زما په سر لکه چې ګوزارونه کول.

په تیاره کی مې څه نه لیدل خو هر یو غږ ته مې پام و. ناڅاپه د څاڅکو غږ مې واوریدو چې د ګاډي په فرش پرېوتل، داسی لکه چې د مات نل نه یوه یوه قطره اوبه څاڅي. ما ورته غوږ ایښې و چې څاڅکي په تیزۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وغورځېدل نو د ډرایور لوري ته مې د ګاډي دیوال وټکوو. هغه انګریز د ډریور شا ته یوې تختې په لیرې کولو چیغه کړه چې څه چل و. ما ورته وویل، "د دی بل کس له ټپونو وینې رواني دي، څه غم یې وخورئ." ده بیا چیغه کړه چې اوس ښار ته نږدې یو او موټر نشو ودرولې. ما په زوره وویل، ښاي ترهغې مړ شي. څو شیبی وروسته دا څاڅکي ورور ورو غورځېدل او اخر بند شول.

زما د اپرېشن نه وروسته یې د جنګي روغتون په یوه کوټه کی پر کټ سملولم. هلته څو کټونه په قطار ایښي و او په هر یو ټپیان پراته و.

ماځیګر به یو دوه کسان زمونږ پوښتنې ته راتلل. ګرمي سخته وه او مچان به هری خوا بنګیدل. زما اردلي د کاغذ اوږدی ټوټې په یوې سوټی تړلې وې او په دی به یې رانه مچان شړل. مچان به ولاړل په چت کښېناستل خو کله چې اردلي به لاس ودروو او یا به ویده شو نو بیا به راباندی راټول شول.

بیا د دی مچانو په شړلوشړلو یو وخت خپل مخ به مې په لاسونو پټ کړو او ویده به شوم. کله چې زه به یې د ملهم پټۍ (پاسمان) له بوتلم نو سخت به په تکلیف ووم. یوه ورځ رینالډي زما پوښتنې له راغلو. زما پښې یې ښکل کړی او راته یې وویل،

رینالډي. تا ته به د برونزو میډال ورکول کیږي.

زه. د څه د پاره؟

رینالډي. ته په جنګ کی ټپي شوی یې. که تا سره ثبوت وي چې په جنګ کی دی میړانه کړی ده نو بیا به نقریې میډال درکوي. راته ووایه چې کله ته ټپي شوې نو څه دی کول؟

زه. ما هغه وخت پنیر خوړل او هیڅ میړانه می نه ده کړی.

رینالډي. ټوکی مه کوه. که تا له سنګر خپل ملګرې یا بل څوک ټپي په اوږو خوندي ځاې ته اوړلو نو دا یوه لویه میړانه ده. تورن به درته په اسنادو دستخط وکړي.

زه. ما هیڅوک نه دي ژغورلي، زه د خوځیدو نه ووم ، پښې مې ماتې وې.

رینالډي . پرواه نه لري، خو تا هغه انګریز ته نه وو ویلي چې ستا نه وړاندې دې د نورو درملنه ووشي.

زه. ویلي مې و، خو دومره په کلکه نه چې څوک راته میډال راکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رينالډي. خير دې مونږ. به وواېو چې ته هر وختې د محاز په لوري په لومړي ګاډي کی ورتلې او د خطر پرواه دی نه کوله. هلته يو انګريز هم و، کيدېشي چې تا ته د بريطانيې حکومت هم يو ميډل درکړي

ما يو سوړ اسولې وکړو او سترګې مې پټې کړې. ما د کاترين په اړه سوچ کوو خو نه مې غوښتل چې هغه له ما خبر شوې وې. په دی روغتون کی ما خپل ځان لکه د ماشوم احساس کړو. د ماښام له تياره وړاندې به يې ډوډۍ راکړه، د تياره سره به رڼاګانې بندې شوې او مونږ. ته به يې د ويده کيدو وويل. يو ماښام ما ښوروا وخوړه او لوښي يې رانه يوړل نو څوک زما کټ څنګ ته ودرېدل. دی زمونږ. د ډلې اطالوي پادري و. زما حال يې وپوښتلو او يوڅو غوټې يې زما د کټ سره کيښودې. دی لنډ وخت له راغلی و خو په څو شيبو کی يې راته وويل چې له جنګ څومره ويزاره و. په غوټو کی يې را له د مياشو جال (پشه خانه) د ولوستلو لپاره څو انګريزي ورځ پاڼې او يو د شرابو بوتل راوړي و.

په بله ورځ يو جګړن راغې او پوښتنه يې رانه وکړه چې د سفر کولو توان مې لرلو. ما وويل هو اوس ښه يم. کله چې دوي زه د پټۍ لپاره له کټ پورته کړم نو له کړکۍ مې وليدل چې مخامخ چمن له نويو قبرونو ډک و. يو ترکاڼ (نجار) د لرګي د تختو نه صليبونه جوړول. څو ورځې وړاندی ده راته د تش کارتوس نه د سيګرټ لګيت (لايټر) جوړ کړی و. ډاکټرانو غوښتل چې ما د ميلان ښار ته ورواستوي، ځکه هلته د ايکسری ماشينونه ښه و او د عملياتو نه وروسته د هډوکوعلاج کيدې شو. په بله ورځ د ميلان لپاره زما سفر پيل شو او دوه ورځې مې په اورګاډي کی تېر کړل چې راباندی سخت تمام شوی.

په ميلان کی يو ايمبولانس کی يې واچولم او امريکاي روغتون ته يې بوتلم. دوو کسانو تسکره لفټ ته يوړه خو دا دومره پلنه وه چې د لفټ دروازې کی نشو وردننه کيدې. ما ته يې په تخرګونو کی لاسونه ورکړل اوپه لفټ کی يې څلورم پوړ ته وخيژولم. خو هلته هيڅوک نه و چې راته يې کوټه پرانستی وې. مونږ. په دهليز کی ولاړ و او يو کس ته مې وويل چې ښکته ورشي او نرسه دی راولي. يوه سپين سری نرسه راغله او ما ته يې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګريزي ژبی وويل، زه په اطالوي نه پوهيږم. ما ورته په انګريزي کی وويل، خير دي، ما سره په انګريزي کی خبری وکړه.
نرسې راته وويل چې دوي ته چا د نوي مريض په اړه خبر نه دی ورکړی. ما ورته خواست وکړو چې يوه تشه کوټه کی مې واچوه. هغې وويل، مونږ. يوه کوټه هم تشه نه لرو. ما اطالوي خدمتيانو ته د هغوي په ژبه وويل، ورشئ که يوه کوټه تشه وي، ما پکی وردننه کړئ. يو کس راته وويل، ټولې کوټې تشې دي، ته د دی روغتون لومړی مريض يې.
تر هغې زما حوصله ختمه او د درد زغم مې نه لرلو نو په چيغه مې ورته وويل، د خدای لپاره يوه کوټه کی مې سملوئ. دوي ژر د يوې کوټې دروازه پرانسته چې هر څه پکی نوي و او زه يې په کټ سملولم. ما د ډاکټر غوښتنه وکړه نو نرسی راته يې وويل چې هغه په بل ښار کی و. بيا مې د "کاترين برکلې" پوښتنه وکړه نو راته يې وويل چې په روغتون کی په دی نوم څوک نرسه نه وه. خدمتيانو ته مې يو څه پيسې ورکړی او ټول رانه ولاړل. شيبه وروسته زه تږي شوم او داوبو لپاره مې د کټ سره جوخت لګيدلې زنګ وغږوو خو هيڅوک رانغلل.
زه هم هغسی ويده شوم. سهار يوه ځوانه نرسه راغله او زه يې پاک کړم. بيا سپين سری هم راغله او دواړو راته پاکی جامې واغوستی او درې ګيلاسه اوبه مې وڅښلې. دوي راته وويل چې ډاکټر ته خبر ورکړی شوی دی او دی به نن سبا کی راشي.
په بله ورځ ځوانې نرسې راته وويل چې د شپې کاترين نومې نرسه زما ليدو ته راغلې وه خو زه ويده وم. ما تری غوښتنه وکړه چې يو ناي (ډم) دی راته راولي چې ږيره او ويښته جوړ کړم. کله چې ډم راغلو نو ما تری د ښار حال وپوښتلو، خو ده سم ځواب نه راکوو. راته يې وويل، په هره کوڅه کی د اتريش موټری ګرځي او زه د خپل ملت دښمن سره خبری نه کووم. زه غلي شوم چې هسی نه د ږيرې خريلو پر ځاي دا چاقو راته په خيټه کی ووهندي. د ده کار چې خلاص شو نو پيسې مې ورته ورکړی. د ماتو پيسو بخشيش يې رانه وانخستو او په قهر ټولې سيکې يې پر ميز راته پريښودي او ولاړو.
ما يو خدمتي راوغوښتو او پوښتنه مې تری وکړه چې دا ډم ليونې و؟ هغه وخاندل او وې ويل، دی داسی يوه شوی و چې ته د اتريش اوسيدونکی يې.
هغه په زوره زوره وخاندل نو ما وويل، که په چړه يې زما خټ غوځ کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی نو اوس به دی ژړل. دی چې له دروازې ووتلو نو څوک رادننه شول. دا کاترین وه او له وړاندی راته ډېره ښکلې ښکاره شوه. ما سره یې روغبړ وکړو او زما د کټ سره جوخت په کرسۍ کښېناسته. مونږ تر ډېره وخته خبری کولې او ما نه هیر شول چې زه په روغتون کی وم. هغې راته وویل چې ډاکټر به ماځیګر ته راورسیږي. ما غوښتل چې هغه ښکل کړم خو په سخته یې منع کړم او راته یې وویل، ستا حالت ښه نه دی. بیا یې وویل، د نورو خلکو په وړاندی به ډېر احتیاط کوې چې دا زما د کار د اصولو خلاف خبره ده.
ماځیګر محال ډاکټر راورسیدو او سمدلاسه یې د ایکسری لپاره بوتلم. د دی مشینونو چلوونکي ډېر په جوش لګیا و او زما په زنګون او لینګو کی یې د اوسپنې وړی ټوټې وموندلې. راته یې وویل چې ماښام به د ایکسرې د ماشین عکسونه راته ښاي. ډاکټر راته یوه نوی دارو وښودل چې د عملیاتو پر ځاې به یې ومښلو او د درد احساس به یې لیرې کړو.
ده د سټیلو(فولاد) جوړ نویو اوزارو په کارولو زما د پتون له غوښې د اوسپنې څو وړی ټوټې راوویستلې چې ما پخپلو سترګو لیدلې. وروسته یې خپلې کوټې ته بوتلم او ماښام راته کاترین هغه عکسونه راښکاره کړل چې پکی زما د هډوکو او پکی خښ فلزي ټوټې مو لیدې شوی. ما کاترین ته وویل چې راسره پاتې شي. خو هغې عکسونه بیرته په یو لوې سور رنګ پاکټ کی کیښودل او د بیا راتلو د لوز سره له کوټې ووتله.
په بله ورځ دری ډاکټران راغلل او زه پوه شوم چې دوي ټول په خپل مسلک کی کمزوري و، ځکه کله چې ډاکټران په ډلو کی ګرځي نو د یو بل نه مشوره اخلي او پر ځان باور نه لري. په دوي کی یو جراح و، راته یې د علاج په اړه معلومات راکړل چې شپږ میاشتې وخت یې اخستو. زما دا خبره خوښه نشوه. هغه ډاکټر می راوبللو چې زما له پتون یې د اوسپنې ټوټې ویستې وې او ورته مې وویل چې زه شپږ میاشتې په کټ نشم تیرولې. ده وویل، ضرور نه ده چې ته دی په کټ پروت اوسې. مونږ غواړو چې لومړی ستا پرهرونه لمر وخوري چې ژر جوړ شي. بیا به نوری ټوټې درنه وباسو او ورپسې به د هډوکو د جوړېدو علاج پیل کیږي.
ما ورته وویل چې زه په هغه ځوان سرجن (جراح) باور نه لرم او ما ته دی بل ښه کس راوغواړي. ده راته د ځوان صیفتونه کول خو ما نه منل. اخر یې راته د یو بل سپین ږیري جراح نوم واخستو چې ما پیژندلو اوپه بله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ یې راوغوښتو. هغه د راتلو سره سبا ته د لومړي عملیاتو فېصله وکړه او راته یې وویل، "ته باید نن د شپې څه ونه خوري."
کاترین د شپې تر ناوخته راسره وه. په بل سهار زه یې عملیاتو ته بوتلم اوچې په هوش کی راغلم نو پخپل کټ پروت وم. نرسه راغله نو راته یې وویل چې عملیات دوه نیم ساعته روان و. ما غوښتل چې کاترین ووینم خو هغه په ډیوټۍ نه وه. اوس په دی روغتون کی نور مریضان هم راوړل کیده او کاترین به پخپل نوبت د دوي پالنه کوله.
یوه ورځ نرس هیلن فرگیسن زما لیدو ته راغله او ټوکی یې راسره کولې چې ما په سرگوزار خوړلی و او ښاي یو څه لیونی شوې یم. زما ټپونه جوړ شول نو کله کله به له کټ ښکته کیدم. کاترین به د رخصت پر ورځ زه په څرخي څوکۍ کښېنولم او بهر به یې وویستلم. په ماځیگر کی به هوا سړه شوه نو په پارک کی به کښېناستو. ورو ورو زما په پښو کی توان پیدا شو او زه به کله کله په ډانگورو وگرځیدم. کله د کوټې مخ ته د برنډې په یو چوکۍ کښېناستم او په اسمان کی مې د توتکیو سېل کوو.
د روغتون په ښکته پوړ کی د نرسانو د اوسیدو ځایونه و. یوه ورځ کاترین زه په پټه خپلې کوټې ته بوتلم او هلته می د دی سره ښې ډېرې خبری وکړی. د کار پر وخت به د ټولو نرسانو ویښته په خولیو کی پټ و او ما چیرې د کاترین ویښته نه و لیدلي. اوس دی خولۍ او له تاو شویو ویښتو سیخونه لیرې کړل نو ما ولیدل چې هغې څومره لوې او ښکلې ویښته لرل. مونږ د راتلونکي ژوند په اړه خبری کولې او غوښتل مو چې واده وکړو خو د جنگ له کبله راته اندېښنې وې.
ما به ورځپاڼو کی د یوی او د بلی غاړی د بریاو خبرونه ولوستل او ارمان مې کوو چې دا جنگ ژر پایې ته ورسېږي. اوړې هم دغسی تیر شو او د منې په سر کی ما له ډانگورو ځان خلاص کړو او د یوی امسا سره مې قدم وهلې شو. خو کله چې زه به د کاترین سره ښار ته تلم نو ډانگورۍ به راسره وې، ځکه کاترین بیا را سره په اسانه راتلې شوه. که داسی مې نه وی کړی نو ټولو به هغی ته پیغور ورکوو.
بیا زما د هډوکو علاج هم پېل شوې و چې د زنگون د تاوولو تمرین و. څو ورزشونه د پلې د نرمولو او د بندونو د تاوولو لپاره یې راباندی کول. کله به یې مالش راکوو او کله به په تودو اوبو کی کښېناستم. زما د هډوکو معاینه وشوه او د تداوي ټول اسناد یې راته جوړ کړل چې زما فرقې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورواستول شول. څو ورځې وروسته يو ليک مې تر لاسه کړو چې پکی د دريو اوونيو له رخصت وروستو کار ته د حاضريدو امر شوې و.

کاترين راته خبر راکړو چې د ماشوم سره وه او بيا يې پوښتنه وکړه چې زه ورته په قهر خو نه وم. ما ورله ډاډ ورکړو نو دی وويل،

کاترين: غم مه کوه، ټول خلک ماشومان راوړي، زه به د هر څه غم وخورم. ته خو ځان له ما سره قيد نه احساسوې؟
زه: ستا سره نه! د دی حالاتو له کبله ځان تړلې احساسوم.
کاترين: مونږ به يو واری بيا د يو بل سره ووينو.
زه: هو! ته ډېره زړه وره يې، خومرگ هم شته.
کاترين: تا نه دي اوريدلي چې بې زړه کس سل وارې مري، خو د زړه ور مړينه يو ځل وي.
زه: هو که زړه ور هوښيار وي نو بيا د ژوند هره شيبه ورته مرگ وي. د جنگ نه وروسته به کوم ځاې ژوند کوو؟
کاترين: ښاي د زړو خلکو په کور کی. د جنگ درې کاله وتلي دي او هر کال زما دا هيله وه چې دا دی د کرسمس پر وخت بند شي چې مونږ يې په امن ولمانځو. خو اوس راته داسی ښکاري چې زمونږ زوې به په پوځ کی وي نو دا جنگ به بس شي.
ما هغې ته د خپلوکاغذونو او د رخصت په اړه خبر ورکړو نو وې ويل، دا خو ډېره ښه خبره ده. ته کوم ځاې ته تلل غواړې؟ ما ورته وويل، هيچرته نه، زه دلته پاته کيدل غواړم. هغې وويل، د ماشومانو کانه مه کوه، يوځاې غوره کړه او زه به هم درشم. ما ويل، ته به څنگه راځې؟ ويل يې خبره نه يم خومعلوم به شي.
ما او کاترين پلان جوړ کړی و چې زما د رخصت دوه اوونۍ به مونږ يو ځاې تيروو خو په بله ورځ زه بی شيمې وم او نرسی زما سترگې وليدې نو ډاکټر يې راوبللو. هغه له معاينې وروسته وويل چې زما ژيړې و. پاتې رخصتي مې هم په دی ناروغۍ کی ضايع شوه. په روغتون کی په وروستي ورځ ټولو سره مې په مخه ښه وکړل او خپل سامان می د يو خدمتي په لاس د ميلان د اور گاډي سټيشن ته ورواستوو. گاډې د ټورين نه د شپې پر لسو بجو راتلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د کاترین سره بازار ته ولاړم. د وسلې په یو دکان کی می خپل زړه طفنچه خرڅه کړه او په بدل کی مې یوه نوی واخسته. د ژمي هوا سړه شوی وه او باران هم کیدو. یوځاې په اس ګاډي کی کښېناستو او زه په سټیشن کی ښکته شوم ، کاترین می ښکل کړه او کوچوان ته مې د روغتون پته ورکړه چې دا هلته ورسوي.
د دوو ورځو د سفر نه وروسته زه بیرته ګوریزیا ته ورسیدم او هلته هر څه هم هغسې و چې تیر ژمي کی مې لیدلي و. زه خپلې کوټې ته ولاړم او وومې لیدل چې د رینالډي سامان هم هغسې ایښې و خو دی پخپله نه و. کله چې دی راغې نو له روغبړ وروسته یې زما لینګي او زنګانونه معاینه کړل او وې ویل، ته باید نور هم په روغتون کی پاتې شوی وې، ځکه ته روغ نه یې. ما ورته وویل، په پښو ودرېدې شم، دا راته بس دي. د شپې د ډوډۍ په وخت می نور ملګري ولیدل، تورن، پادري، جګړن، فریډي. په ډوډۍ کی د غوښې قورمه وه او خبری د دښمن په اړه وې.
رینالډي. دا د اتریش د افسرانو غوښه ده چې داسی کلکه ده. اې پادري صیب ته ولې نن غوښه خورې؟ نن خو جمعه ده.
پادري. نن د پنج شنبې ورځ ده.
جګړن. نن په لنګر کی ډېره خاموشي ده، ځکه داسی ښکاري هر څوک رخصت دي.
رینالډي. دا لعنتي جنګ به کله پاې ته رسیږي؟ دا هر څه د سینټ پال د لاسه دي. اورې پادري صیب؟
جګړن. تر څو مو اتریش په ګونډو کړی نه وي، جګړه به روانه وي.
پادري. خو اتریش که دا جنګ وګټلو نو هم وسله به نه غورځوي. دوي به یو نوی محاز پرانیزي.
په بله ورځ زه هغه غونډۍ ته ولاړم چې د اتریش پوځ پری پروت و او ښکته زمونږ پر محاز یې بمباریۍ کولې او زه پکی ټپي شوم. ډېر عجیب احساس می کوو. له هغه ځایه یو سړک ښکته تللې و او د بمباریو له کبله ډېر کورونه وران شوي و. د ایمبولانس ډرایور جینو مې ولیدو چې د جنګ حال یې راته وویلو. په هغه شپه شوی جنګ اطالویانو ګټلې و او اوس ښکته د وړاندی نه زیات شمیر ګاډي ولاړ و.
جینو راته وویل چې د بریطانیې پوځ هم راغلی و او د اتریش سره بوسنیا او د کرویشیا پوځونه مله و. له سیند وراخوا اوس په یوې بلې غونډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنګ پیل شوی و او کله کله به د ډزو غږ مو واوریدو. جینو زه یو کور ته بوتلم چې پکی د ایمبولانس ګاډي او د دی چلوونکي میشت و. د کور بهرني دیوالونه مات و خو دننه خوني د اوسیدو وې. یو وخت د سیلۍ طوفان راپورته شو او اسمان خړ شو. بیا داسی باران وشو چې ځای ځای ډنډونه جوړ شول.

باران تر ماسپښین وریدو او چې لمر راوتلو نو ما بره وکتل. د غونډۍ په سر اوس د توپو لوري ښکاریدو. هغه کورونه چې بمبارۍ کی وران شوي و د دی ملبه کی په زرګونو د بمونو وړی ټوټې او ګولۍ پرتې وې. د موټرو د تګ لاره پاکه کړی شوی وه او مونږ ماځیګر په دوو موټرو کی لومړۍ لیکې ته روان شو. د سړک دواړو غاړو ته د پروړو څادرونه ودرول شوي و چې اوس د باران له کبله لامده و.

د شپې بیا باران وریدو او درې بجې وې چې مونږ محاذ لوري ته نږدې شو. د کرویشیا پوځ په تیاره او باران کی هم جنګېدو او د بارودو بوي مې سږږمی سېځلې. د ټوپکو او د بمونو په ډزو سری رڼاګانی می لیدې شوی. اخر د مخالف لوري ډزې بندې شوې خو شمال لوري ته لیرې بیا هم جګړه کیده. مونږ ګاډي ایله درولي و چې د وړاندې لیکو نه یې لومړي ټپیان راوړل. په دوي کی ځینې په تسکرو، نور د ملګرو په اوږو او یو څو پخپلو پښو د بل په اوږه لاس ایښې را روان و. دوي ټول لامده و او سخت وحشت وهلي و.

دوه موټرې له تسکرو ډکی شوې. کله چې ما د دویم ایمبولانس دروازه بنده کړه او پخپل سیټ کښېناستم نو پر مخ مې لاس ووهلو چې د باران اوبه تری پاک کړم . هغه وخت زما لاس کی د اوبو پر ځای د یخی وړی ټوټې راغلې. ما بهر وکتل نو د باران سره د واورې بنکي هم په زوره راپریوتې.

سهار واوری نه وې خواسمان خړ و او نوی حمله پیل شوی وه. د اتریش توپونو د ځنګل نه وراخوا له یو کلي بمبارۍ کولې ، بیا دا غلي شول خو شمال لوري ته سخت جنګ روان و.

مونږ خبر شو چې په جنوب کی دښمن ماتې خوړلې وه او اوس ټول زور یې شمال ته و. د شپې تورن راته د یو ډګرمن له خلې وویل چې مونږ به محاذ پریږدو اوعقب نشیني به وکړو. وروسته دا خبر دروغ وختلو او راته یې وویل چې په هر حال به هم دی ځای کی دفاعي جنګ کیږي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

امبولانس یو ډریور راته وویل چې اوس جرمني په جنګ کی وردانګلي و. دا د وېرې خبره وه ځکه د جرمني په ګډون اوس د یو سخت جنګ امکان و. ما د کوماندان نه پوښتنه وکړه چې زمونږ لپاره څه امر و. ده وویل چې ټول ټپیان دی شا ته میداني روغتون ته ورواستوو.
زمونږ د تیښتې امکان زیات و ځکه د اطالیې په پوځ فشار ډېر شوې و. زه تر اوسه د شا تګ حالت سره نه وم مخ شوی. له هغه مې وپوښتل چې د تیښتې پر وخت، د ټپیانو سره به څه کوو؟ ده راته وویل ، هر څومره چې له ځانه سره وړی شي، وایې خله او نور هم دلته پرېږده. ما بیا پوښتنه وکړه چې په موټرو کی نور څه له ځان سره وړې شو. د ده ځواب لنډ و، "د روغتون اوزار"
په بله شپه د محاز نه شا ته تګ پېل شو. خبر راغی چې د اتریش او جرمني پوځ زمونږ شمالي لیکي ماتې کړی وې او له غرونو ښکته را روان و. دا تېښته ډېره منظمه وه. د شپې زمونږ موټرې په داسی سړک ورو ورو خوځېدې چې په سوونو لامده خیشته پوځیان پرې روان و. د توپو ګاډي چې اسونو راښکل، یابو، د وسلو لارۍ ټول د محاز نه لیرې روان و. هغسې چې فوځ وړاندی حرکت کوي او پکی ګډ وډي وي، اوس هغه ګډ وډي نه لیدل کیده.
په هغه شپه مونږ د میدان روغتون له ټپیانو تش کړو او دوي مو شا ته یو بل ځاې ته یوړل. په بله ټوله ورځ په سخت باران کی مو د ټپیانو د وړلو کار کوو چې د "اوداین" ښار روغتون ته یې واستوو. په دریمه ورځ د غرمې زه ګوریزیا ته راغلم نو باران نه و خو ښار راته تش ښکارېدو. ومو لیدل چې ځینو خلکو له ښاره کډه کوله. زه خپل ځاې ته ورغلم نو هلته هم څوک نه و. زما ټول ملګري پخپلو کارونو پسې وتلي و. په ګیراج کی مې د ځینو موټرو د جوړولو امر وکړو او ټولو ډریورانو ته مې وویل چې درې ساعته خوب نه وروسته به روانېږو.
دوي په موټرو اخته شول او هغه موټر چې جوړ و میشتځاې ته مې نږدې ودروو. هلته زما ملګرو له وړاندې د روغتون الات او داروګان په بکسونو کی بند کړي او راته پرېښي و. دا مو په ګاډي کی بارول چې باران په ورېدو شو. زمونږ درې ګاډي په یوه قطار د ونو لاندې تیار ودرېدل. ما "پیاني" ته وویل چې په پخلنځي کی اور بل کړه او لمدې جامې پرې وچ کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پياني. زه د وچو او لمدو په غم کی نه یم، خوب غواړم.
بونيلو. زه خو به د تورن پر کټ ويده شم.
پياني. هر يو کټ چې وي، خو غواړم چې سترګې پټې کړم.
بونيلو. (دروازه پرانيزي) ما ويل چې په دی کوټه کی به څه وي، دا خو دوه کټونه لري.
پياني. زه به هم دلته پريوځم.
بونيلو. ته ويده شه او د اتريش پوځيان به دی پاڅوي.
پياني. زه نور ايمبولانس نشم چلولې، تر څو مې شيبه خوب نه وي کړی. تېره پېره کی مې سترګې پټې وې. ښه ده چې ټکر می نه دی کړی.
بونيلو. خوب خو زه هم غواړم، راويښوي به مو څوک؟
ما ورله ډاډ ورکړو چې زه به يې راويښ کړم نو دوي دواړه د بوټانو سره په کټونو پرېوتل. نورو په پخلنځي کی اور بل کړی او اوبه يې د ايشولو لپاره پری ايښې وې. چا خپلې جامې وچولې او ورته مې وويل چې د لږ ارام نه وروسته به پنير او د ډبو غوښه خورو. خو دوي د خوب پر ځای ميکروني په پخولو اخته و. ما ورته په دېوال ځړيدلي لوې ساعت په نښه کړو چې که درې ساعته وروسته زه ښکته رانغلم نو ما دی راويښ کړي. بيا زه خپلې کوټې ته ولاړم او په کټ پريوتم.
درې ساعته وروسته مو په پخلنځي کی ډوډۍ وخوړه. د شپې نهه نيمې بجې وې چې مونږ سفر ته ملا وتړله. کوم ډريوران چې تازه و، دوي ته مې د موټر چلولو وويل او خوب وړې مې ورسره کښېنول چې د لاری په اوږدو کی په ناستي خوب وکړي. د موټرو رڼا ګانې بندې وې او مونږ په يو قطارد "اوداين" لوري ته روان شو. د ښار دننه هر ډول ګاډي مو وليدل چې په ځينو کی خلک او نورو کی سامان بار د وتلو په هڅه و. زمونږ مخ ته يو لويه لاری چې سامان يې په ترپال کی پټ و، روان و. لاری ودريده او بيا روانه شوه خو څو شيبې وروسته بيا پر ځای ودرېده.
زه له ايمبولانس ښکته شوم او وړاندې په سړک مې وليدل چې چا لاره بنده کړی وه. خو د موټرو او لاريو قطار په سر کی د يو بل سړک نه د پوځيانو لارۍ تيرېدې چې د ټولو لاره يې ډب کړی وه. داسی ايسيدل چې دا ليکه به ژر نه خوځي نو زه راغلم او د "پياني" سره کښېناستم. دی د موټر په سټيرنګ سر ايښې ويده و. زه هم ويده شوم او کله چې د لاری غرارې مې واوريدو نو دی مې پاڅولو او وړاندې وخوځيدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړ واټن وروسته بیا هم هغه حال و. باران بیا وریدو او د لارۍ د خوځیدو هیڅ نښه مې نه لیده. ولاړم چې د نورو ګاډو له حاله ځان خبر کړم. په یوه کې مې دوه پوځي انجینیران ناست ولیدل چې په پله یې کار کوو او له خپلې ډلګۍ شا ته پاتې شوي و. زه بیرته خپل موټر کې کښېناستم او د کاترین په اړه مې سوچ وکړو چې هغه به ویده وي که ویښه. د سهار درې بجې ګاډي بیا ورو ورو خوځیدل خو د سپېده چاودې نه وړاندې بیا ودرېدو. د ورځې په رڼا کې مې ولیدل چې په غرونو کې تاو راتاو په هغه سړک په سوونو ګاډي ولاړ و.
د شپې شا و خوا د کلیو خلک هم د خپلو اس ګاډو سره په دې لیکه کې شامل شوي و. په دې ګاډو د خلکو د کور شیان بار و، یوه هنداره به د توشکونو له منځه راوځلیده،چرګان او بطې د ګاډو سره تړلي و. زمونږ مخې ته په یو ګاډي د ګنډلو ماشین په باران کې پروت و. دوي هرهغه څه چې ارزښت یې لرلو، راپه مخه کړي و.
په ځینو ګاډو کې ښځې له باران د پټیدو په هڅه د یو بل سره جوختې ناستې وې. نورې په سړک پلې د هر څومره چې یې کولې شو ګاډي سره نږدې روانې وې. سپې د باران له کبله د ګاډیو لاندې روان و. په سړک ختې وې او په کندو کې اوبه ولاړې وې.
زمونږ لپاره اوداین ښار ته د تلو بله لاره دا وه چې له سړک ښکته دې کلیو ته تللې وې خو د ونو نه وراخوا په پټیو کې دومره اوبه وې چې هیچا زړه نه ښه کوو چې پکې تګ وکړي. زه بیا له موټره ښکته شوم او شا و خوا مې وکتل چې که یو وړوکې لاره نورو ځایونو ته وتلې وي نو مونږ پرې ورشو. خو دا مې هم نه غوښتل چې په نالیدلې لارې سفر وکړو. باران اوس هم وریدو او که دا دریدلې وې او د اتریش جنګي الوتکو په یو څو پوځي لاریو بمبارۍ کړې وې نوټول به هم دلته پاتې وې.
اخر په یو ځای مې وړه لاره ولیده چې د شمال لوري ته تللې وه او دواړو غاړو ته یې ونې او پټي و. ماد نورو ګاډو چلوونکي خبرکړل. هغه دوه پوځي انجینیران زمونږ پکار و چې ګاډو ته یې ټیله ورکولې شوه. زما ملګري اوس وږي و او زما په اشاره دوي ګاډي هغه وړوکي سړک ته ورتاو کړل.
مونږ ښه شیبه مزل وکړو او د کلي یو کور ته ورسیدو چې اوسېدونکو ترې کډه کړې وه. په یو طاق انګور ځوړند و او کوهې هم پکې و. یو چا بوکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وردننه کړه او اوبه یې راویستلې چې د ګاډو په انجن وشیندي. نورو د ډوډۍ لټه وکړه او په پخلنځي کې یې پنیر او منې وموندلې. مونږ ځانونه ماړه کړل او پاتې پنیر مو راواخیستل.
د "اوداین" ته لس کلومیټرلار پاتې وه چې موټر مو په خټه کې بند شو.
اوس باران نه وریدو او درې ځلې الوتکې زمونږ د سر د پاسه تیرې شوې او لیرې د لوی سړک په لور مو لوړې لیدل چې د دوي په بمباریو راپورته کیدل. مونږ د خټو نه د ګاډي د ایستلو تابیا کوله چې ومی لیدل دواړه انجینیران پلي یو خوا روان و. ما ورپسې منډه کړه چې راایسار یې کړم او ګاډي ټېله کولو لپاره می ورته وویل. دوي اوږې وغورځولې چې ته خو زمونږ مشر نه یې او اشاره یې وکړه چې مونږ دی هم خپل ګاډي پرېږدو اوپه پښو روان شو ځکه الوتکې به راباندې بمونه وروي.
دوي ګړندي شول نو ما ورته په چیغه وویل چې ودریږئ خو د دوي ګامونه لا چټک شول. ما بیا چیغه کړه نو دوي منډه واخسته. ما د پیټۍ نه خپله طفنچه را وویسته او ډز می پری وکړو. زما نښه خطا ولاړه او وومې لیدل چې دوي ځغستل. ما درې ډزې نورې وکړې نو یو پکې راپرېوتو. بل د سړک خوا ته په بوټو کې له سترګو پناه شو.
بونیلو ډریور زما خوا ته راغې او وې ویل، طماچه راکړه ،ما هم دغسې وکړل. ده منډه کړه او لومړی پوځې چې په خټو کې پروت و، له نږدې یې پری ډز وکړ او وې وژلو. موټر په ټېلو او دیکو هم له خټو رابهرنشو، نو یو پیرې مو ورسره وتړلو اوپه سړک ولاړ بل موټرپه زور مو راښکلو.
هغه لا نور په خټو کې وردننه شو. اخر می فیصله وکړه چې هغه ګاډې به په خټو کې پرېږدو. له دی مو ټول سامان نورو دوو کې کیښودو او روان شو. لږ وړاندې مو دواړه ګاډي په میدان کې ځغلول خو په پایله کې دا هم په خټو کې ونښتل او مونږ د "اوداین" ښارلوري ته پلي روان شو چې اوس زمونږ سترګو په وړاندی و.
د ښار سره نږدې یو سیند و چې ورباندی د اوسپنې پل په منځ کې په بمباری سورې شوی و. په سیند کې اوبو شړ وهلو او مونږ د پوری وتلو لپاره بله لاره نه لرله. اخر مې ټولو ته وویل چې یو یو به له پله تیریږو.
زه وړاندی ولاړم او د پله سر ته وختلم نو د سیند لوري ته مې وکتل.
لیرې یو بل د تیرو لوې پل جوړ و او هم هغه وخت می پرې یو موټرولیدو چې پکې ناستو کسانو د جرمني پوځ د افسرانو خولی په سر کړی وې. ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ملګرو ته اشاره وکړه او په منډه د پله بلې غاړی ته د یو ټیټ دیوال شا ته کښېناستم.
دوي چې راغلل نو ورته مې د جرمني د ګاډي خبر ورکړو. ټول هیښ شول او یو بل ته یې کتل. شیبه وروسته په بایسکل سپاره د جرمني د پوځ یو ډلګۍ مو ولیده چې د سیند په بله غاړه په هغه بل پله تیره شوه. ما وویل، دا ډېره عجیبه خبره ده چې د دوي د مخ نیوي لپاره دلته هیڅوک نه و. د سیند سره سره د اورګاډي پاټلۍ تیره وه او مونږ ورو ورو په هغې روان شو. اوس مو د ښار ودانۍ او کلیسا لیدې شول. ناڅاپه ډزې وشوې او یو تن مو راپرېوتو، مونږ ټولو ځانونه پر زمکه واچول او ښه شیبه وروسته چې د خطر امکان لږ شو نو د خپل ملګري د پټۍ تابیا مو وکړه خو دې مړ و. ما د ده له جیبه کاغذونه راوویستل چې وروسته کورنۍ ته یې ورواستوم. په مونږ د ښار له خوا ډزې شوې وې چې د اطالویانو سره و. اوس زمونږ ژوند له خپلو خلکو نه په خطر کی و.

مونږ د پله سره سره بلې غاړې ته ولاړو چې تر شپې یو ځاې پټ شو.
هغې غاړی ته ډېرې ونې وې چې مونږ تری په پټه تیر شو. د میدان بلی غاړی کی یو کلي وال کور و او نورو ته مې وویل چې یو یو به ورته ورځو. زه وړاندی ولاړم او د کور پرانستې دروازې نه وردننه شوم. دوه ملګري راپسې و او پخلنځي کی د ایرو د پاسه تش دیګ پروت و. هلته د خواړو څه نه و.
یو تن وویل، مونږ په دې کور کی نشو ایساریدې او باید په غوجله کی پټ شو. د پخلنځي سره جوخت د تیرو جوړې پوښۍ ښکته تللې وې. زه وربښکته شوم نو په غوجله کی یو څاروې هم نه و. یوی خوا ته بوساړه او ورسره دوه کړکۍ وې چې د خطر پر وخت تري تښتیدې شو. مونږ دري واړه په پروړ پریوتو او خبری موکولې چې په دی ښارکی څنګه به ژوندي پاتې کېږو.
د ښار شمالي برخې نه د مشین ګن د ډزو غږ راتلو خو بمبارۍ نه وې. د شپې مونږ له هغې غوجلې نه ووتلو او د ښار منځ ته ولاړو. هلته هری خوا ته د خلکو ګڼه وه. یو چا وویل، جنګ پاې ته رسیدلې دې او ټول خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونو ته روان دي. مونږ لا په پورا حال پوهه نه و چې جرمن پوځ ونیولو او د نورو بندیانو سره یې ودرولو. یو ډګر من یې د سیند لوري ته بوتلو او د ډزو په اواز پوهه شوم چې دی به یې وژلې وي. د نورو بندیانو یوه ډله یې راوستله نو زمونږ د نیونکو پام هغوي ته شو. ما تری منډه کړه او په سیند کی مې ورټوپ کړل. څو کسانو راپسی ډزې وکړې او زه تر هغې چې ساه مې بندولې شوه په اوبو کی ووم.
یو وارې مې سررابهر کړو چې ساه واخلم او بیا د اوبو په بهیر کی مې ځان پریښودو. کله چې پوهه شوم، له هغې ښار لیرې راوتلې وم نو یوځاې مې زمکې ته ځان نږدې کړو او بهر راووتلم. زما جیب کی پیسې لمدې وې خو کار یې ورکولې شو. زه د شمال نه جنوب ته روان شوم او اخر د "ټریسټ" ښار په لوري تلونکې د اورګادي پاټلۍ می ومونډله. د یو پله سره نږدې د ګاډي په انتظار شوم او کله چې د مال ډبې راته مخ ته تیرېدې نو په لوی بمپر وروختلم. د ګاډي د پاسه محافظ ولاړ و خو مخامخ یې کتل. ما د ډبې (خونې) د پاسه د ترپال مزې پریکړو او ځان می وردننه کړو.
ګاډې سهار وختي چې میلان ته ورسیدو نو ما د تمځاې نه وړاندې ترې ټوپ کړ او ځان مې یوکافی ته ورسوو. هلته مې څه وخوړل او بیا روغتون ته ولاړم. منیجر سیم می ولیدو او خبر شوم چې کاترین دوه ورځې وړاندې د خپلې ملګرې سره د "سټریسا" ښار ته تللې وه چې د سویس پلې ته نږدې و. ده راته خپلې جامې راکړې او لاری ګودرې یې راوښودلې. د سټریسا ټکټ می واخستو او په اورګاډي کی کښېناستم. یوه ورځپانه راسره وه خو ما د جنګ خبرونه نه غوښتل. سیم راته یو وړوکې بیګ راکړی و چې دوه کمیسونه پکی و. نور د پیسو او پاسپورټ نه علاوه می څه نه لرل.
خپل منزل ته په رسیدو یو هوټل ته ولاړم، کوټه مې ونیوله او د هوټل میلمه پال نه مې پوښتنه وکړه چې دوه نرسانې خو یې نه وې لیدلې. ده راته وویل، اوس د جنګ له کبله دلته څوک نه راځي او ټول هوټلونه تش پراته دي. خو ده دوه نرسانې لیدلې وې. ما ورته وویل چې په دوي کی یوه زما میرمنه وه. د هوټل د مېځانې یو ملازم راته وویل چې هغه دوه نرسانې د اورګاډي د تمځاې سره نږدې په وړوکي هوټل کی ایسارې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاترین او هیلن فرگیسن په ډوډۍ ناستې وې چې زه د دوي هوټل ته ولاړم. زما په لیدو د کاترین مخ وځلیدو او ما چې ښکل کړه نو سره واوخته. هیلن یو څه هیښ او یو څه په قهر وه.
هیلن. زه ستا په لیدو خوشاله نه یم. زما ملګرې ته دې د زړه مرض لګولې دې. له دې سره دې چل وکړو.
کاترین. (په خندا) هو د سکاټ لینډ خلک ډېر نیک او با اخلاقه وي.
هیلن. زما دا مطلب نه و، د ده دا چل ول مې نه خوښېږي. د اطالویانو پوځي لباس یې اغوستې او دننه لکه امریکاي مار په شان خصلت لري.
کاترین. اوس خو یې پوځي لباس نه دی اغوستی .
هیلن. په دې کې یې هم چل دې، کله پوځي شي او کله ملکي. ټول اوړې یې ستا پوښتنه ونکړه، نه یې ستا لیکونه ځواب کړل او اوس راښکاره شو. اې...ځوانه ، دې جینۍ ته بدنامي مه اړوه، که غواړې یې نو پکار ده چې ژر تر ژره ورسره واده وکړې.
کاترین راپاسیده او وې ویل، ښه ده، واده به هم وکړو خو اوس لږ بهر ووځو،وروسته به درسره ووینم.
کاترین رانه ډېرې پوښتنې وکړې چې زه څنګه د جنګ له ډګر راووتلم. هغه ویرېده چې پولیس به مې ونیسي. خو ما ډاډ ورکړو چې زه د یو ښار نه بل ته د تلو اجازه لرم. دې راته وویل چې مونږ د جهیل نه وراخوا د سویس خاورې ته که ولاړو نو زما د نیولو خطر به نه وي. دا مې خپل هوټل ته راوسته چې یو بل سره نږدې پاتې شو.
د شپې لس بجې وې چې د هوټل یو ملازم زما د کوټې دروازه وټکوله اوچې زه بهر وتلم نو خبر یې راکړو چې په ښار کې پولیس راپسې ګرځي او ښاي ترسهاره مې ونیسي. ما ترینه د تیښتې لاره وپوښتله نو وې ویل چې دی یوه کشتۍ لري او مونږ کولې شول چې د شپې د جهیل له لارې سویس ته ولاړ شو. ما ورته د کاترین او د سامان وویل نو وې ویل، "که تاسو هر څه تیار کړئ نو زه به یې غم وخورم." زه دننه راغلم او کاترین ته مې وویل چې ژر ځان تیار کړه . بیا مو خپل کالي راټول کړل او دوه بیګونه مې هغه ملازم ته ورکړل چې بهر راته په انتظار و. راته یې وویل چې دې به د نوکرانو د پونیو نه ښکته شي او مونږ دې لوې دروازې نه بهر ووځو او داسې چلن وکړو لکه چې د چکر لپاره روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکته ولاړو نو په تالار کی میلمه پال دومره وختي زمونږ په لیدو حیرانه شو. مونږ ورته وویل چې د سیند سره د طوفان ننداری ته روان و. دی ژر ولاړو او یوه لویه چتری یې راوړه. ما ورته لس لیرې نوټ په لاس کیښودو او را بهر شو. مونږ د سړک نه یو باغ ته ورغلو او له هغه ځایې مو جهیل ته مخه کړه. هلته د هوټل ملازم راته ولاړ و او وې ویل چې زمونږ بیگونه یې په کشتۍ کی ایښي و. ما هغه ته پیسي ورکولې نو راته یې وویل، کله چې بلې غاړی ته ورسیدې نو پینځه سوه فرانک راواستوه. بیا د ډوډۍ یوه غوټه یې راکړه او په مخه ښه یې وویل. د شپی یولس بجې وې او که مونږ ټوله شپه کشتۍ چلولی نو سهار اوو بجې به خپل منزل ته رسیدو. باران وریدو او مونږ سره قطب نما هم نه و خو ملازم راته د لاری نښې راښودلی وې.
ما د هوا په لوري په تیاره کی کشتۍ چلوله او په لاره کی د نورو ښارونو رڼا گانې مو لیدې شول خو په لړه کی نه پوهیدم چې کومو ځایونو نه تیر شو. کله چې زه د چپوانو په وهلو ستړی شوم نو کاترین ته مې ورکړل او په کشتۍ کې سملاستم. زما لاسونه پولۍ شوي او شیمه راکی نه وه. سهاروختي د سویس اوبو ته ورسیدو نوکشتۍ مو له نورو سره په تم ځایې کی ایساره کړه. یو کلي کی مو ناشته وکړه او په گمرک د پاسپورټ د ښودلو وروسته مونتریخ ښار ته ولاړو.
کاترین اوس زما میرمنه وه او مونږ د کرایې په یو وړوکي کورکی نوې ژوند پیل کړ. هلته مو هیڅوک نه پیژندل خو د ښار خلک را باندی مهربانه و. کاترین راباندی د ماشوم زیرېږ وکړو نو ما په امریکه کی خپله کورنۍ خبره کړې وه. مونږ پلان جوړ کړو چې د ماشوم له زیږیدو وروسته به یې هلته وړو.
کاترین د ماشوم لپاره چې څه پکار و، هغه یې له بازار واخستل. زه په لوې پلورنځي کی جوړجمنازیم ته ولاړم چې هلته د سوک وهلو تمرین وکړم. نور کله به زه هلته سهار چې کاترین به لا ویده وه، تللم. په کومو ورځو چې د سپرلې په شان هوا ماته شوه نو سوک وهلو به خوند راکوو. وروسته به می ولامبل او ورور ورو به په لاره راتلم. کله یو کافي مخ ته به ودریدم، یا به پکی کښېناستم او د خلکو نندارہ به مې کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کرسمس نه درې ورځې وړاندې واورې وشوې. یو سهار مونږ راویښ شو نو هر څه سپین و. مونږ په کټ کې ناست و، په بخاري کې اور بلیدو او بهر مو د واورې ننداره کوله. کاترین وویل، کاشکه زما په واورو د خویدو لوبه زده وې.

سپرلې راغې او یوه شپه زه راویښ شوم نو کاترین ناارامه وه. هغې د درد احساس کوو، نوما نږدې ګراج نه ورته ټیکسي راوغوښته او دا مې روغتون ته بوتله. هلته د دی نوم او نور معلومات یې په یو رجسټر کې ولیکل او یوی کوټې ته یې وروستلو. کاترین یې په کټ سملوله او یوه نرسه ورته ودریده. د سهار رڼا خپره شوه نو کاترین راته وویل چې ورشه، څه وخوره او بیا راشه. نرسی راته وویل، بهر د روغتون مخ ته یوه کافی وه.

زه ښکته ولاړم او په کافی کی کښیناستم. هلته یو بوډا سړي راته د کافي پیاله کېښوده او پوښتنه یې وکړه چې دومره سهار وختي مې څنګه پیښنه وکړه. ورته مې وویل، زما د میرمنې اولاد کیدونکي دې، هغې سره راغلې وم. ده راته دعا وکړه او د خواړو شیان یې راوړل. له ناری وروسته زه بیا روغتون ته ولاړم او د کاترین کوټې دروازه مې وټکوله. هلته هیڅا ځواب رانکړو نو زه وردننه شوم. کټ تش و او د کاترین شیان پکی پراته و. په یو میز د هغې د ویښتو برش او د کټ سره یې چپلکې ښکاریدې.

ما چرت وهلو چې څه وکړم خو په دی کی نرسه راغله او زه یې یوی بلې خونې ته بوتلم. له دروازې مې ولیدل چې کاترین پریو میز پرته وه او په مخ یې د اکسیجن نقاب و. ډاکټر هم ولاړ و، نرسې راته چپنه ونیوله چې ژر مې واغوسته او وردننه شوم. کاترین نقاب لیری کړو او په کمزوري غږ یې ډاډ راکړو چې هر څه به سم شي. تر ماسپښین زه هلته وم، بیا د کاترین په وېنا هم هغه کافي ته د ډوډۍ لپاره ولاړم. چې بیرته راغلم نو ډاکټر راته وویل چې ماشوم به په عملیاتو راوباسي.

ماښام عملیات وشول خوماشوم مړ و اوکاترین هم ښه نه وه. دا یې بیرته خپلې کوټې ته یوړه او زه بهر په یو بنچ کښیناستم. ډېر وخت تیر شو نو یوه نرسه راغله او راته یې وویل، ورشه میرمنې سره دې ووینه. زه چې د هغې کټ ته ولاړم نو د کاترین رنګ لکه د څادر سپین و . زما په لیدو یې په کمزوري غږ راسره خبری وکړی او ډاډ یې راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا به ښه شي. زما په سترګو کې د اوښکو په لیدو دی وویل، چې ته راسره یې نو زه له مرګه نه ویرېږم. ما د دی لاس ونیولو او ورته مې وویل، داسې خبرې مه کوه. ته به ښه شې. دا وموسیده او وې ویل، زه مرمه، خو لوز وکړه چې ډېر به راپسې نه ژاړې؟ د دی په سترګو کې هم هغه مینه وه چې ما په لومړي ورځ د دی په لیدو احساس کړې وه. زه په منډه ډاکټر پسې ولاړم خو چې بیرته راغلم نو کاترین په ابدي خوب ویده وه. زه له روغتون بهر راغلم او په باران کې یوې خوا ته روان شوم.
پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library